

законну підставу для свого перебування на території України. Натомість при нечіткому визначенні закінчення терміну припинення законного перебування встановлено відповідальність (у вигляді застосування уповноваженим органом процедур добровільного чи примусового повернення, а відтак і видворення).

Таким чином можна стверджувати, що можливості здійснення провадження у справах про адміністративні правопорушення за участю іноземців та осіб без громадянства закріплені в чинному КУпАП в узагальненому вигляді, без виділення особливостей такого провадження. Для вдосконалення адміністративно-деліктного законодавства України та врахування європейських вимог та цінностей і використання єдиної правозастосовчої практики є доцільним виділення окремого розділу в КУпАП, у якому б врегульовувалась участь іноземців та осіб без громадянства в адміністративно-деліктному провадженні.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства» від 22.09.2011 р. № 3773 – VI // ВВР України. – 2011. – № 23. – С. 161. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/3773-17>
2. Закон України «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства в Україні» від 04.02.1994 № 3929-ХІІ. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/card/3929-12>
3. Закон України «Про імміграцію» від 07.06.2001 № 2491-ІІІ. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2491-14>
4. Константінов С. Ф. Адміністративно-правовий статус іноземців в Україні та механізм його забезпечення: Автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / С. Ф. Константінов. – К.: НАВСУ, 2002. – 14 с.

Темченко О.С.

студент;

Шлапко Т.В.

*кандидат юридичних наук, доцент,
Навчально-науковий інститут права
Сумського державного університету*

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ НАСЕЛЕННЯ В ЗАРУБІЖНИХ КРАЇНАХ

Соціально-економічна нерівність притаманна будь-якому суспільству. Особливості політичної та адміністративної системи держави впливають лише на інтенсивність прояву нерівності. Певні елементи соціально-економічної нерівності можуть бути ідентифіковані в будь-якій державі. Необхідно зауважити, у провідних країнах світу сформувалася організаційна модель соціальної допомоги незахищеним прошаркам населення що відповідає

національного доходу та здійснюється за допомогою механізму державного бюджетного фінансування.

У зарубіжних країнах виділяють три основні мети адресної соціальної підтримки: 1) забезпечення ефективного використання суспільних ресурсів в умовах бюджетних обмежень; 2) максимізація досягнення результатів у скороченні / подоланні бідності, досягненні соціальної рівності; 3) забезпечення підтримки електорату. При цьому, оцінка потенціалу індивідуума, сім'ї та його відповідність встановленим національним законодавством вимогам, здійснюється за допомогою різних методів: метод оцінки засобів (means testing); метод бальної оцінки (проху means testing); метод категоріальної оцінки (categorical targeting); метод оцінки місцевим співтовариством (community-based method); метод географічної оцінки (geographic targeting); метод демографічної оцінки (demographic targeting); метод самооцінки / самоідентифікації (self-targeting) [1, с. 10].

Соціальна підтримка є одним з двох загальновизнаних механізмів соціального захисту населення. Основним механізмом є соціальне страхування що передбачає надання допомоги у грошовій або натуральній формі. Попередньо, до настання ризику, особи сплачують страхові внески до соціального страхового фонду. Наступним механізмом соціального забезпечення є соціальна підтримка. Такий вид підтримки передбачає надання допомоги особам у грошовій або натуральній формі органами державної влади. Вказані заходи фінансуються за рахунок коштів бюджетів різних рівнів, податкових надходжень, інших визначених законом джерел фінансування.

На практиці за кордоном застосовуються наступні моделі соціальної підтримки населення:

1) універсалізм (модель надання соціальної допомоги громадянам, резидентам, домогосподарствам без будь-яких обмежень при виникненні ризиків. При цьому, не проводиться оцінка стану доходів, матеріального забезпечення тощо);

2) адресна допомога (модель надання соціальної допомоги особам, резидентам, домогосподарствам відповідно до оцінки їх доходів та/або матеріального стану, за умови, що значення оцінюваних показників знаходяться нижче законодавчо встановленого рівня) [1, с. 7].

У країнах ЄС система соціального захисту фінансується за допомогою страхового механізму де страхові внески сплачуються як роботодавцями, так і працівники. Необхідно зауважити, у країнах ЄС значна увага приділяється питанню соціального захисту безробітних. До системи соціальної підтримки безробітних у країнах ЄС відносять наступні види:

1) соціальна підтримка безробітних (здійснюється за рахунок коштів державного бюджету. Зазвичай, здійснюється на додаток до основної системи страхування безробітних);

2) базове допомога в рамках обов'язкового страхування від безробіття, що покривається внесками роботодавців і працівників [2].

Цікавим прикладом є досвід соціального забезпечення та захисту Німеччини. Її фундаментом виступає обов'язкове соціальне страхування. Тут поширене класичне соціальне страхування, діють програми медичного

страхування, допомоги у випадку хвороби, пенсійного забезпечення, страхування від нещасного випадку на виробництві. Згідно регламентації по трудовому законодавству Німеччини, роботодавець повинен застрахувати свого співробітника в зв'язку з ризиком виникнення соціальних збитків. При цьому під терміном «соціальне страхування» розуміється 5 видів різних страхових договорів, які розроблені соціально-трудовими відомствами на базі Кодексу соціального права: державне медичне страхування (державні медичні каси); державне обов'язкове страхування у зв'язку з можливістю виникнення необхідності в догляді через хворобу або старості (державні медичні каси); пенсійне страхуванням (земельні або федеральні страхові товариства для найманих працівників); страхування на випадок втрати роботи (федеральне відомство праці); державне обов'язкове страхування від наслідків нещасного випадку на виробництві (союз підприємців однієї або спорідненої галузі промисловості) [2].

У Великобританії функціонує саморегульована модель страхування, тому в країні не працюють органи страхового нагляду за учасниками ринку страхових послуг. А страховий нагляд здійснює промисловий департамент. Еволюція становлення і розвитку страхового ринку Британії визначила його структуру, яка представлена Лондонським ринком і пост національними компаніями. Учасники Лондонського ринку страхують іноземних клієнтів [3, с. 64].

У Великобританії накопичено унікальний досвід правового регулювання системи соціального забезпечення. Соціальне забезпечення Великобританії становить уніфіковану систему що охоплює практично все населення країни. Основним джерелом системи фінансування соціального забезпечення Великобританії виступає державний бюджет і страхові внески працівників.

В її рамках виділяються дві найбільші підсистеми: 1) національне соціальне страхування, що включає програми пенсійного страхування, забезпечення по інвалідності, страхування від нещасних випадків на виробництві, підтримки материнства, соціальної допомоги і страхування з тимчасової непрацездатності (допомоги на випадок хвороби); 2) національна охорона здоров'я, що надає медичні послуги всім жителям країни (крім допомоги по тимчасовій непрацездатності), а також іноземцям які тривалий час проживають на території Великобританії.

З одного боку, в рамках системи соціального страхування, відсутні спеціальні організаційно оформлені інститути, що займаються страхуванням конкретних видів соціальних ризиків – страхування по старості, на випадок хвороби, від безробіття, від нещасних випадків на виробництві тощо. Програми соціального захисту об'єднані в рамках єдиної системи соціального захисту.

З іншого боку, для системи соціального захисту Великобританії характерна велика роль державних установ у забезпеченні соціальними послугами і виплатами, а також їх тісний зв'язок з приватними страховими програмами. Особливості фінансування системи соціального захисту в Великобританії визначається поділом цієї системи на дві частини – національна охорона здоров'я та національне соціальне страхування. Охорона

здоров'я фінансується переважно з державного бюджету. Національне соціальне страхування фінансується за рахунок страхових внесків самих працівників та підприємців. Крім охорони здоров'я, яке майже на 90% субсидується за рахунок бюджету, фінансування за рахунок податкових джерел характерно для забезпечення від нещасних випадків на виробництві, а також сімейної адресної допомоги [4, с. 445].

Таким чином, правове регулювання соціального захисту населення у зарубіжних країнах зумовлюється багатьма факторами. Сюди належать питання національного доходу, національного законодавства, історичних традицій держави, запроваджені на практиці моделі соціального страхування.

Список використаних джерел:

1. Социальная поддержка населения в зарубежных странах / В. Трубин, Н. Николаева, М. Палеева, С. Гавдифаттова // Социальный бюллетень. – 2016. – № 6. – С. 7–31.
2. Макейкина С. М. Социальное страхование в странах Европейского Союза [Электронный ресурс] / С. М. Макейкина // Экономические исследования и разработки. – Режим доступа до ресурсу: <http://edrf.ru/article/07-01-17>.
3. Углова К. М. Роль государства в развитии отраслей социального комплекса // «Современные аспекты экономики» / К. М. Углова // Современные аспекты экономики. – 2010. – № 1. – С. 64–67.
4. Долина О. Н. Государственное финансовое регулирование социальной сферы и социальных рисков / О. Н. Долина // Аудит и финансовый анализ. – 2012. – № 4. – С. 444–449.

Харченко К.В.

студент,

Науковий керівник: Дуравкін П.М.

кандидат юридичних наук, доцент,

Національний юридичний університет

імені Ярослава Мудрого

ОСНОВНІ АСПЕКТИ ВИКОНАННЯ БЮДЖЕТУ У ЗАРУБІЖНИХ КРАЇНАХ

В сучасних умовах економічні інтереси кожної держави реалізуються за допомогою фінансових відносин. Питання щодо бюджету, бюджетного процесу є невід'ємною складовою частиною відносин у фінансовій сфері. Виконання бюджету є центральною стадією бюджетного процесу, системою економічних відносин, які пов'язані із забезпеченням надходження доходів до усіх складових ланок бюджетної системи держави для забезпечення виконання нею своїх функцій. У цьому процесі задіяні органи і посадові особи законодавчої, виконавчої влади, тобто ті суб'єкти, які наділені певними повноваженнями, що реалізуються на відповідних стадіях бюджетного процесу.